

LLETRES DE DONES DE RELATS CURTS
Consortci d'Atenció a les Persones de l'Alt Urgell

Pseudònim: PIPÍ-LIPÍ

LA LLISTA

Tinc la sensació que em descuido alguna cosa. No és una sensació nova ni estranya; em passa cada vegada que faig alguna cosa important, o una cosa mig important, però avui, és un dia normal, tant normal com un dimarts feiner, no tinc previst de fer res fora del normal, però no sé,, tinc aquesta sensació.....

De tornada a casa, al tren, repasso mentalment si he oblidat d'enviar un mail, de gestionar algun document o de passar alguna informació urgent. I no, a la feina ho he deixat tot correcte. A casa, crec que també: els diners per la senyora de fer feines, la porta tancada, les claus de casa i les del cotxe a la bossa, la roba estesa recollida, el cotxe aparcant a l'estació per agafar-lo així que arribi i anar a comprar, la llista del què he de comprar,..... Ai no, la llista no; no l'he agafada. És això el que m'he deixat: la llista. La visualitzo perfectament enganxada amb un imant de nevera. Crec que s'ha quedat allà. Ara ja sé el què em descuidava.

Però això no em suposa cap problema. Sóc despistada i tinc molt poca memòria i per resoldre-ho faig infinitat de llistes que sovint oblidó de consultar o que em descuido d'agafar. La meua vida és un recull de llistes de mil temàtiques, d'importància diversa i de mida dispar. Faig llistes quan he de viatjar, quan tinc convidats a casa, quan planejo el cap de setmana, si vaig al metge, si venen els paletes,....., sempre faig llistes, llistes per tot.

Últimament, les meues llistes, són llistes de llistes; vull dir que són llistes fetes sobre una altra llista. A casa, per diferents circumstàncies i necessitats estem censades cinc persones. El meu marit, el meu fill que ja no viu a casa, un cunyat que viu a l'estranger, un nebot amb doble nacionalitat i jo. Això fa que, quan hi ha eleccions, la bústia s'ompli de propaganda electoral; un sobre per cada censat, cinc sobres per cada partit.

Jo, amb paciència i un ganivet, obro els sobres i tallo les llistes de candidats a la mida que em va bé per les meves llistes. No han de ser molt grans; d'una papereta en surten quatre trossets que són ideals per fer llistes. Apilo els papers tallats, tots iguals, per una banda impresos amb els noms dels candidats i per l'altra banda, en blanc. Una muntanyeta de papers esperen al primer calaix de la cuina que jo els faci servir per fer una llista.

A més de la propaganda electoral, que últimament és molt freqüent, també rebem altra correspondència dels “censats”. Els divendres, solen arribar els certificats. A l'obrir la bústia trobo el paperet groc de correus avisant d'un certificat. Això vol dir que el dissabte s'ha d'anar a recollir-lo abans de dos quarts d'onze. Dissabte és l'únic dia que puc passar per correus i el maleït paper groc m'obliga a organitzar-me el dia depenent d'ell. I aquesta és un altra cosa que afegeixo a la llista del “to do”: *recollir certificat*.

Els certificats no acostumen a portar bones notícies. Solen ser multes, avisos oficials o altres documents que no són una alegria. Quan avises al censat absent et replica enfadat com si tu li haguessis posat la multa:

- Una altra multa? De quin dia és? Però si només vaig aparcar cinc minuts.....quants diners són? Em treuen punts? Com es passen!!!!
- Vols que te la pagui i ja em faràs l'ingrés? - Els hi pregunto després de sentir la gran injustícia que suposa la multa que li han posat i la quantitat de diners que roben bancs i polítics a parts iguals.

I a la llista de coses que caldrà fer durant la setmana anoto que cal fer la gestió del pagament i després enviar el comprovant. També escric que cal estar al cas de que em facin la transferència perquè de vegades s'obliden i guardar l'avís de multa i el comprovant de pagament a la carpeta corresponent. Tot això ho apunto a la llista. El que més m'agrada de les llistes és anar marcant el que he fet, per això apunto les coses ben detallades, faig una llista ben llarga i així puc marcar més coses com a fetes. És un gust agafar el bolígraf i fer “✓”.

No és el primer cop que em descuido la llista de la compra; segurament tampoc serà l'últim. Ja m'apanyaré; sempre m'apanyo perquè al rebost hi tinc recanvi. Suposem que tinc dos pots de tomàquet, quan n'enceto un, al moment apunto a la llista que en cal comprar un altre. Si no ho faig així, em sento sota mínims. Tinc un rebost gran i m'agrada tenir-lo ple. Un rebost generós és l'alegria d'una casa.

Decideixo no passar per casa a buscar la llista; se'm farà tard. Tinc el temps just per fer el que diu la llista que he de fer així que arribi a casa. Després, he de fer el que diu a la llista que he de fer abans d'anar a dormir. Tot controlat, tot organitzat.

Arribo al súper; amb la llista mentalment preparada, si falta alguna cosa, tornaré el divendres. Com sempre m'he d'esperar a aparcar. Quina mania que té la gent d'aparcar de cul quan van a comprar!!!! que no ho veuen que els hi queda el maleter inaccessible? com ho faran quan surtin amb el carro ple? Tant m'enfada aquesta tonteria que des de dins el cotxe crido al cotxe de davant:

- Tarugo!!! Que no veus que després no podràs carregar? Com passaràs tu i el carro si no deixes espai???

Uiiii, em sembla que m'ha sentit. No m'he adonat que tinc la finestra una mica oberta. Per sort la seva està tancada.

-Què passa? – intueixo que em diu llegint-li els llavis

- Res, em creia que tocaves l'altre cotxe – li dic. Però, no, ja veig que controles. Amb aquest cotxe tant gran jo no en sabia. I li faig un mig somriure amb l'esperança que em cregui.

- Ah, pensava...- em contesta.

No sé si s'ho ha cregut, penso que ha sentit el crit però no ha entès el que li deia. M'haurà vist com gesticulava i l'expressió de la cara; el traïdor llenguatge corporal.... En tot cas, a la majoria d'homes els agrada que els hi diguis que tenen el cotxe gran; potser es pensen que els estan parlant d'altres coses....

El "Tarugo" del cotxe s'acosta als carros mentre amb una mà a la butxaca busca una moneda. No la troba i mentre burxa li cau un paper. És un full de llibreta de paper

quadriculat; mida quartilla que es deia abans i que ara es diu DIN-A5. Això de DIN-A5 queda més modern i és ben inútil perquè no té cap lògica que quan més gran és el número més petit és el paper. Mania de no fer les coses ordenades!!!!

Agafó el paper i m'acosto per donar-li i llavors, es gira i em mira amb cara de bavor. Sembla que ha fet una interpretació errònia del meu somriure. Immediatament em repenso i em poso la mà a la butxaca rebregant el paper. De moment no li dono. Torno al cotxe; vull veure què és. Si és algun escrit important, li deixaré al parabrises; no vull ser la més xunga del súper!!! Quan desplego el full arrugat i masegat, veig que és una llista de comprar.

Buah, no cal que li doni; que s'aganti!!! Ja ho puc llençar. M'acosto a la paperera, estiro el braç amb el full arrugat dins el puny i just quan estic a punt d'obrir la mà i deixar-lo caure dins el cubell.....

- Ja tinc llista!!!! – dic en veu alta.

Acabo de decidir que compraré el que diu aquesta llista, ni més ni menys. Miro la llista i veig amb horror que està totalment desendregada. Seguiré l'ordre que em marca però em faré un tip de fer passadissos amunt i avall; serà caòtic. Tot i això, persisteixo en la idea; compraré el que diu la llista i en el mateix ordre; potser així entendré els motius d'aparcar el cotxe de cul quan es va a comprar.

Petit Suisse. Quants anys sense menjar-ne!!! De petita, quan estava malalta, el iaio en portava globus; dels inflats amb heli que eren els bons. La iaia em comprava retallables perquè m'encantaven i per berenar em consolava de l'avorriment amb un petit Suisse. Recordo aquells dies al llit que esperava que la meva germana tornés d'escola i jugués amb mi; normalment a cartes o altres jocs tranquils. Em feia trampes perquè sempre li ha agradat guanyar, jo sabia que me'n feia però no deia res; preferia que es quedés amb mi força estona i no m'importava deixar-me guanyar. No sé si mai va saber que me n'adonava.....

Cerveses. El segon que diu la llista és cerveses. A mi no m'agrada la cervesa. La vaig tastar fa molts anys una tarda d'estiu. Un bar de poble, la calor, vacances, la complicitat dels adolescents, volíem ser grans,..... La primera cervesa no em va agradar; el primer glop em va treure la set, però el gust amargant em va desagradar. La segona potser ja no era tant dolenta. Amb la tercera ja tot ens feia riure i no podíem parar. Després, tinc records borrosos, crec que en vaig prendre tres més. A l'arribar a casa, on per sort no hi eren els pares, la meva germana em va aguantar el front mentre vomitava.

Enciam, tomàquet, pastanaga, espàrrecs. Vaja, algú fa dieta a casa el "Tarugo". Això ja m'anirà bé!!! Tota la vida fent dieta, des de ben joveneta, també amb la Ceci, la meva germana. Començàvem tots els dilluns: esmorzar poquet, una poma i un iogurt. A l'hora de dinar, encara aguantàvem i ens menjàvem un amanida i tall a la planxa. Però quan arribava l'hora de berenar,, llavors ja acabàvem la dieta i fins el dilluns següent no tornàvem a començar.

El resultat era que mai perdíem un gram, però rèiem molt. A la tarda sortíem a caminar per allò de fer exercici i acabàvem menjant-nos un suís al carrer Petritxol. Amb la consciència ben tranquil·la perquè ja havíem fet de dieta tot el matí i havíem caminat deu minuts, ens ventilàvem una bona tassa de xocolata amb nata. I què cal fer davant d'una pila de nata? Sense cap dubte allargar la mà, apuntar amb l'índex un lateral i intentar agafar el màxim de nata amb un sol dit per després llepar-lo com si fos el menjar més exquisit del món.

Cafè. Aiiiix els cafès amb la Ceci. Quants cafès ens hem pres juntes. Com hem plorat i rigut davant d'un cafè. Les nostres converses d'amors i desamors, emocions, complicitats, plans,....., sempre m'has sabut escoltar i donar bons consells però les millors xerrades fan olor a cafè compartit.

Nata. La Ceci se m'escapava, ja feia uns anys que festejava i al comprar-se el pis vaig veure que anava de debò, que aviat deixaria de tenir-la al meu costat. Es va casar a la manera tradicional, de blanc, per l'església i va fer un convit d'aperitiu, tres

plats, postres i pastís. Família i amics vam acompanyar-la. El pastís de nata, és clar. La relació es va enfortir tot i que ens veiem menys; potser per això.

Sardines. La llista no diu si les sardines han de ser de llauna o fresques. La Ceci no suporta les sardines de llauna; és una de les coses que més fàstic li fa després del pollastre a l'ast envasat. Clarament han de ser sardines fresques. Les sardines a la brasa em porten directament a Lisboa. Lisboa: les sardines, el bacallà i els *Pastéis de Bélem*. Quan em vaig separar la Ceci també estava al meu costat. Ens vam plantar a la capital portuguesa com dues senyores, a un dels millors hotels de la ciutat, i allà vam anar a plorar les meves penes i a programar un futur esperançador. Llavors, ella també va estar amb mi.

Cireres. Les cireres són la primavera, el color, la festa, el joc..... Ens penjàvem les cireres a l'orella simulant arracades i ens tornàvem boges fent ganyotes davant el mirall. Després en les menjàvem i jugàvem a escopir el pinyol. Cireres va ser el primer que vas menjar després de ser mare. Te'n vaig portar un grapat a l'hospital: feble, adolorida però ben feliç reies mentre te les menjaves d'amagat d'aquelles infermeres antipàtiques. Quan vas tornar a ser mare, vaig voltar el món per trobar cireres, però al novembre, no va poder ser. Els teus fills van ser els dos millors regals que em vas fer. Han après moltes coses de tu: ells també juguen amb les cireres i saben com s'ha de menjar la nata.

Fruits secs. Imprescindibles a les llargues sobretaules que hem compartit. Els dies de Nadal, allargàvem el dinar amb fruits secs i neules. Les neules, també s'han de saber menjar. Sempre tots a l'hora, sense tocar-les amb les mans i competint per veure qui se l'acaba abans. És la tradicional "carrera de neules" del Nadal de la família. Després, la partideta de cartes. Encara juguem a cartes, però ara, ella ja no fa trampes. Li agrada guanyar; li encanta guanyar perquè és triomfadora. Sap viure i gaudir de la vida, de la família i dels seus amics. La seva vida és un èxit, la seva imaginació infinita, el seu entusiasme insuperable. I el meu orgull desborda per tenir una germana així. Sempre és una alegria estar al seu costat.

Mantega. Em sorprèn, i en certa manera m'enfada, que el "Tarugo" hagi inclòs la mantega a la seva llista. La seva llista ara és ja la meva i sobretot és la llista de la meva germana. La mantega és especial en les nostres vides. La Ceci afirma que la mantega és com els diners, que mai n'hi ha massa. Ho repeteix com un mantra, però jo no estic del tot d'acord; penso que la mantega és com les abraçades de la meva germana, mai són massa, sempre en vols més.

Miro el carro i el veig ple de vivències compartides, però si sóc pràctica, això no és el que jo necessitava per omplir el rebost. M'ha emocionat trobar a la Ceci a cada producte i per això no puc deixar el carro al mig del passadís i marxar del súper. Tampoc ho vull comprar; no en faré res amb tot això. La meitat ho regalaré i l'altra meitat caducarà o es fa malbé a la nevera.

Bé, potser la verdura podria aprofitar-la però en vaig comprar l'altre dia al mercat i tinc la nevera plena. Amb la resta no sé què en faré. Ahir, que era dilluns, vaig començar dieta. Amb els anys mantinc els hàbits i cada setmana, de dilluns a dimecres o potser fins dijous, menjo de règim. I cada setmana em dic: ara sí, ara va de veritat. I com aquesta setmana sí, hauré de llençar tot el que engreixa.

De cop veig al "Tarugo" que es posa a la cua de la caixa. No fa ni mig minut que fa cua, quan deixa el carro i surt disparat cap al fons del supermercat. Segur que s'ha descuidat alguna cosa; clar, com que no té llista.... Ara és la meva, penso. Canvio el seu carro pel meu, agafo la llista rebregada, l'alliso com puc i li deixo sobre l'enciam. Surto de la botiga sense haver comprat però amb la sensació de que no em falta res.

Busco les claus del cotxe i al fer-ho cau un paper a terra; l'agafo i me n'adono que és la llista que havia trobat a faltar. Ja no la necessito.